

Arrest

nr. 182 670 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2016 met referentienummer 65058.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en soenniet te zijn. U woonde sinds jaren met uw gezin in Wazirabad, provincie Punjab. Toen u in 2014 begon te studeren aan Brains College in Lahore, werd u via uw vriend A.(...) en diens oom A.(...) A.(...) B.(...) aanhanger van de politieke partij PTI. Deze oom vroeg u om in de drukkerij van uw neef, waar u parttime werkte, pamfletten voor de long

march van de PTI te laten drukken. B.(...), die voorzitter was van de studentenvereniging van PML-N, kwam te weten dat u publiciteitsmateriaal aan het drukken was. B.(...) zei u meerdere keren dat hij u niet zou sparen. Een politieagent zei u dat u moest stoppen met uw werk.

Op een dag werden A.(...) en u op straat tegengehouden en uitgescholden door B.(...) en zijn kompanen. Er ontstond een gevecht. De politie kwam tussenbeide en nam iedereen mee naar het politiekantoor van Samanabad in Lahore. Tegen de avond lieten ze iedereen vrij, behalve u en een andere jongen. U werd 2 à 3 dagen vastgehouden en werd een paar keer geslagen. Uw vader moest 20.000 roepies betalen om u vrij te krijgen. Eens vrijgelaten ging u eerst naar het ziekenhuis voor medicijnen en vervolgens samen met uw neef naar de oom A.(...) A.(...). Deze oom zei u dat u het werk moest afmaken.

Toen u op een dag in de snookerclub zat werd u door iemand naar buiten geroepen. Een man aan het stuur van een wagen toonde u een kaart van de politie, vroeg wie er allemaal drugs gebruikte en zei dat u achterin moest gaan zitten. In de wagen raakte u bewusteloos. Toen u bij bewustzijn kwam zat u vastgebonden aan een stoel in een huis in de buurt van Raiwind. De aanwezigen zeiden u dat u niet gestopt was met uw werk. U werd veel geslagen. 10 à 12 dagen na aankomst wist u te ontsnappen. In het ziekenhuis werd u gewaarschuwd dat u vermoord zou worden als u iemand iets zou vertellen. Uw vader zei u dat u geen klacht mocht indienen bij de politie.

Vervolgens ging u naar uw grootmoeder in Gujrat. Via een jongen liet u B.(...) weten dat u hem niet zou sparen. Op een dag probeerden twee jongens u te vermoorden in de buurt van de luchthaven van Gujrat. U vocht met hen, pakte een mes af en stak het mes in de buik van een van de jongens. De andere jongen ontsnapte. U besloot het land te verlaten.

U verliet Pakistan in juli 2014 en reisde over zee van Karachi naar Iran en vervolgens over land tot Turkije. U bleef 10 maanden in Istanbul en trok daarna verder naar Europa. U bleef 2,5 à 3 maanden in Griekenland en 2,5 à 3 maanden in Duitsland. U kwam aan in België en ging ongeveer 2 à 3 weken na aankomst naar het kantoor in Brussel. U vroeg asiel aan op 6 januari 2016.

Kort na uw vertrek verhuisde uw familie vanwege uw problemen van Wazirabad naar Gujrat.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst merkt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt ondermijnd door uw verklaringen over uw gebrek aan **documenten**. Zo had u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangegeven dat u uw identiteitskaart had "achtergelaten in Pakistan" (verklaringen DVZ, punt 29), maar verklaarde u op het CGVS dat u uw identiteitskaart onderweg naar Europa was kwijtgeraakt (gehoorverslag CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, merkte u op dat u veel dingen had laten corrigeren in het eerste interview (gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u op de DVZ op een eenduidige manier had aangegeven dat het document in kwestie in Pakistan lag en u in dit eerdere interview niet had gesproken over een verlies. Uw tegenstrijdige verklaringen doen dan ook vermoeden dat u uw identiteitskaart om bepaalde redenen achterhoudt en aldus de Belgische autoriteiten tracht te misleiden.

Het CGVS stelt tevens vast dat u amper moeite hebt gedaan om andere documenten voor te leggen ter ondersteuning van uw asielaanvraag, hoewel dit redelijkerwijs van u verwacht mag worden. Het is ten eerste weinig plausibel dat u geen enkel document in uw bezit zou hebben dat uw identiteit kan staven, zoals u zelf beweerde (gehoorverslag CGVS, p. 13, 14), aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u in Pakistan deel uitmaakte van een gezin met twee ouders en vier kinderen, dat u recent hogere studies hebt aangevangen in Lahore en dat u er ook parttime werkte in een drukkerij. Het Commissariaat-Generaal veronderstelt dan ook dat u over documenten beschikt die uw identiteit kunnen aantonen (zie informatie toegevoegd aan uw dossier).

Ten tweede gaf u geen afdoende verklaring voor het gebrek aan ander ondersteunend materiaal. U verklaarde immers dat er thuis zowel schooldocumenten als medische documenten zouden moeten liggen (gehoorverslag CGVS, p. 14, 27), maar beweerde dat er zaken in huis waren achtergebleven toen uw ouders verhuisden van Wazirabad naar Gujrat (gehoorverslag CGVS, p. 14) en dat uw vader momenteel geen tijd had omdat hij steeds moet werken (gehoorverslag CGVS, p. 27). Deze uitleg is niet afdoende, daar uw gezin op amper 20 kilometer van het vorige huis gingen wonen, de familie van uw vader in Wazirabad woont en u meer dan zes maanden de tijd hebt gehad om de nodige documenten te verzamelen. Door aan te geven dat u uw ouders niet meer dan één keer gevraagd hebt naar documenten (gehoorverslag CGVS, p. 14), geeft u blijk van een flagrant gebrek aan medewerking, dat niet te verenigen valt met de door u ingeroepen vrees vervolging en uw daaraan verbonden vraag om internationale bescherming.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt bovendien verder aangetast door uw verklaringen over uw verblijven elders in Pakistan en uw reizen naar het buitenland. U bevestigde dat u nog nooit andere plaatsen in Pakistan had bezocht behalve Gujrat, Wazirabad en Lahore en dat u voor uw vertrek naar België nog nooit in het buitenland was geweest (gehoorverslag CGVS, p. 4). Op basis van de door u opgegeven Facebookpagina werd echter vastgesteld dat u al op meerdere plaatsen in binnen- en buitenland bent geweest (gehoorverslag CGVS, p. 6; zie afdruk Facebookprofiel toegevoegd aan uw dossier). Uw verklaringen over uw reisgedrag in en buiten Pakistan doen dan ook opnieuw afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnd door een opvallende **discrepantie** tussen uw antwoorden in de vragenlijst van het CGVS en uw verklaringen in het gehoor op het CGVS. Het Commissariaat-Generaal dient immers vast te stellen dat u de namen van alle centrale personen in uw asielrelaas hebt verwisseld en dat u er niet in geslaagd bent een afdoende verklaring te geven voor deze verwarring. In de aanvankelijke vragenlijst gaf u aan dat u via uw vriend B.(...) en diens oom A.(...) in contact was gekomen met de partij Tehreek-e-Insaf (PTI) en dat u daarna een conflict had gekregen met A.(...), de leider van de studentenvereniging van PML-N (vragenlijst CGVS, p. 2). In het gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u via uw vriend A.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 10, 11, 17) en diens oom A.(...) A.(...) B.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 12, 18) bij PTI was beland en dat u daarna een conflict had gekregen met B.(...), het neefje van A.(...) A.(...) van PML-N (gehoorverslag CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze veelvuldige tegenstrijdigheden, ontkende u uw eerdere verklaringen en merkte u op dat u meerdere zaken had laten corrigeren in de vragenlijst wanneer deze aan u werden voorgelezen (gehoorverslag CGVS, p. 17, 18). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien de namen van B.(...), A.(...) en A.(...) respectievelijk 10, 7 en 4 keer voorkomen in de vragenlijst van het CGVS en deze personen zelfs zeer duidelijk worden voorgesteld in de eerste paragrafen van uw gestructureerde antwoord (vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien komt de naam van A.(...) A.(...) B.(...), die de oom van uw vriend A.(...) zou zijn, niet eens voor in deze vragenlijst. Er kan overigens ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat de vragenlijst niet aan u zou zijn voorgelezen (gehoorverslag CGVS, p. 28), aangezien u eerder in het gehoor zelf had aangegeven dat dit wel het geval was. Deze aanhoudende verwarring van de centrale personen A.(...)-B.(...) en A.(...) A.(...)-A.(...) doet dan ook in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en doet vermoeden dat u uw relaas baseert op bestaande politieke figuren die u echter niet persoonlijk hebt gekend. Daarenboven legde u geen enkel document voor dat ofwel de eerste versie van uw relaas ofwel de tweede versie zou kunnen ondersteunen.

Ten derde bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u enige banden met PTI zou hebben. In het gehoor op het CGVS gaf u immers zelf aan dat u geen lid was van PTI (gehoorverslag CGVS, p. 11) en dat uw kennis over deze partij beperkt was ("Ik ken de partij niet zo goed omdat ik niet zo lang bezig was met de partij", gehoorverslag, p. 12). Dit gebrek aan kennis bleek inderdaad uit uw verklaringen. Zo gaf u aan dat u de naam van de voorzitter van PTI in de provincie Punjab "vergeten" was (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dat u zich niet kon herinneren wanneer de laatste nationale verkiezingen – in mei 2013 overigens – hadden plaatsgevonden ("2011"; "2011 of 2012, ik herinner het me niet goed", gehoorverslag CGVS, p. 9). U bleek zelfs niet eens op de hoogte van het feit dat deze verkiezingsresultaten een jaar na datum, in 2014, werden betwist door PTI, hoewel u net in deze periode aanhanger zou zijn geworden van PTI ("Werden de verkiezingsresultaten betwist?" – "Wat kan ik daarover zeggen, ik kan alleen zeggen dat we in het begin voor PTI supporterden", gehoorverslag CGVS, p. 9; gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze verkiezingsresultaten lagen nochtans aan de basis van de protestactie of de "long march" van PTI, waarvoor u volgens uw verklaringen pamfletten zou hebben gedrukt kort voor uw vertrek uit Pakistan in juli 2014 (gehoorverslag CGVS, p. 13; zie informatie

toegevoegd aan dossier). Het mag dan ook ernstig betwijfeld worden of u bovengenoemde pamfletten daadwerkelijk hebt gedrukt.

Tot slot zijn uw verklaringen over uw arrestatie ook ongeloofwaardig. U verklaarde dat u samen met anderen werd opgepakt ten gevolge van een vechtpartij. Uw bewering dat u nadien meerdere dagen in de cel zou hebben doorgebracht ("2 à 3, "3 à 4, gehoorverslag CGVS, p. 19, 20) is niet geloofwaardig, aangezien u in de vragenlijst van het CGVS had aangegeven dat u slechts één nacht werd opgesloten (vragenlijst CGVS, p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerdere verklaring. Dit louter ontkennen is echter niet afdoende, aangezien u in de vragenlijst in duidelijke bewoordingen had aangegeven hoe lang u door de politie werd vastgehouden ("een nacht"; "De volgende dag", vragenlijst CGVS, p. 2). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de kernelementen van uw asielrelaas (zijnde uw bewering actief te zijn voor de PTI, uw arrestatie en uw conflict met A.(...) of B.(...) van de PML-N). In dit licht wordt de geloofwaardigheid van het vervolg van uw asielrelaas dat hier uit voortvloeit, volledig ondermijnd. Uw bewering ontvoerd te zijn kunt u op geen enkele manier aantonen. Nochtans beweerde u naderhand naar het ziekenhuis gegaan te zijn, wat er op zou moeten wijzen dat er minstens documenten ivm uw opgelopen verwondingen en de nodige verzorging dienen te bestaan. U legde hier echter niets van voor. Hetzelfde kan gezegd worden over uw bewering iemand neergestoken te hebben tijdens een gevecht. Ook aan deze blote bewering kan geen enkel geloof worden gehecht.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het

gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vordert de vrijstelling van de betaling van het rolrecht ten belope van 186 euro aangezien hij het voordeel van pro deo zou genieten. Hij voegt bij zijn verzoekschrift evenwel geen stuk dat hiervan doet blijken. De Raad stelt op basis van de beschikking houdende vaststelling van het rolrecht van 4 november 2016, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, vast dat verzoeker zijn verzoekschrift op dit punt niet heeft geregulariseerd en bijgevolg rolrecht verschuldigd is. Uit het gevoegde rekeningafschrift blijkt dat verzoeker zijn rolrecht heeft voldaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van "de wet van 29.07.1991", van de formele motiveringsplicht, en van "de artikels 1 en 2 van de afdeling A" van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève).

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*Vooreerst merkt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt ondermijnd door uw verklaringen over uw gebrek aan **documenten**. Zo had u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangegeven dat u uw identiteitskaart had “achtergelaten in Pakistan” (verklaringen DVZ, punt 29), maar verklaarde u op het CGVS dat u uw identiteitskaart onderweg naar Europa was kwijtgeraakt (gehoorverslag CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, merkte u op dat u veel dingen had laten corrigeren in het eerste interview (gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u op de DVZ op een eenduidige manier had aangegeven dat het document in kwestie in Pakistan lag en u in dit eerdere interview niet had gesproken over een verlies. Uw tegenstrijdige verklaringen doen dan ook vermoeden dat u uw identiteitskaart om bepaalde redenen achterhoudt en aldus de Belgische autoriteiten tracht te misleiden.*

Het CGVS stelt tevens vast dat u amper moeite hebt gedaan om andere documenten voor te leggen ter ondersteuning van uw asielaanvraag, hoewel dit redelijkerwijs van u verwacht mag worden. Het is ten eerste weinig plausibel dat u geen enkel document in uw bezit zou hebben dat uw identiteit kan staven, zoals u zelf beweerde (gehoorverslag CGVS, p. 13, 14), aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u in Pakistan deel uitmaakte van een gezin met twee ouders en vier kinderen, dat u recent hogere studies hebt aangevangen in Lahore en dat u er ook parttime werkte in een drukkerij. Het Commissariaat-Generaal veronderstelt dan ook dat u over documenten beschikt die uw identiteit kunnen aantonen (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Ten tweede gaf u geen afdoende verklaring voor het gebrek aan ander ondersteunend materiaal. U verklaarde immers dat er thuis zowel schooldocumenten als medische documenten zouden moeten liggen (gehoorverslag CGVS, p. 14, 27), maar beweerde dat er zaken in huis waren achtergebleven toen uw ouders verhuisden van Wazirabad naar Gujrat (gehoorverslag CGVS, p. 14) en dat uw vader momenteel geen tijd had omdat hij steeds moet werken (gehoorverslag CGVS, p. 27). Deze uitleg is niet afdoende, daar uw gezin op amper 20 kilometer van het vorige huis gingen wonen, de familie van uw vader in Wazirabad woont en u meer dan zes maanden de tijd hebt gehad om de nodige documenten te verzamelen. Door aan te geven dat u uw ouders niet meer dan één keer gevraagd hebt naar documenten (gehoorverslag CGVS, p. 14), geeft u blijk van een flagrant gebrek aan medewerking, dat niet te verenigen valt met de door u ingeroepen vrees vervolging en uw daaraan verbonden vraag om internationale bescherming.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt bovendien verder aangetast door uw verklaringen over uw verblijven elders in Pakistan en uw reizen naar het buitenland. U bevestigde dat u nog nooit andere plaatsen in Pakistan had bezocht behalve Gujrat, Wazirabad en Lahore en dat u voor uw vertrek naar België nog nooit in het buitenland was geweest (gehoorverslag CGVS, p. 4). Op basis van de door u opgegeven Facebookpagina werd echter vastgesteld dat u al op meerdere plaatsen in binnen- en

buitenland bent geweest (gehoorverslag CGVS, p. 6; zie afdruk Facebookprofiel toegevoegd aan uw dossier). Uw verklaringen over uw reisgedrag in en buiten Pakistan doen dan ook opnieuw afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnd door een opvallende **discrepantie** tussen uw antwoorden in de vragenlijst van het CGVS en uw verklaringen in het gehoor op het CGVS. Het Commissariaat-Generaal dient immers vast te stellen dat u de namen van alle centrale personen in uw asielrelaas hebt verwisseld en dat u er niet in geslaagd bent een afdoende verklaring te geven voor deze verwarring. In de aanvankelijke vragenlijst gaf u aan dat u via uw vriend B.(...) en diens oom A.(...) in contact was gekomen met de partij Tehreek-e-Insaf (PTI) en dat u daarna een conflict had gekregen met A.(...), de leider van de studentenvereniging van PML-N (vragenlijst CGVS, p. 2). In het gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u via uw vriend A.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 10, 11, 17) en diens oom A.(...) A.(...) B.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 12, 18) bij PTI was beland en dat u daarna een conflict had gekregen met B.(...), het neefje van A.(...) A.(...) van PML-N (gehoorverslag CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze veelvuldige tegenstrijdigheden, ontkende u uw eerdere verklaringen en merkte u op dat u meerdere zaken had laten corrigeren in de vragenlijst wanneer deze aan u werden voorgelezen (gehoorverslag CGVS, p. 17, 18). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien de namen van B.(...), A.(...) en A.(...) respectievelijk 10, [4] en [7] keer voorkomen in de vragenlijst van het CGVS en deze personen zelfs zeer duidelijk worden voorgesteld in de eerste paragrafen van uw gestructureerde antwoord (vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien komt de naam van A.(...) A.(...) B.(...), die de oom van uw vriend A.(...) zou zijn, niet eens voor in deze vragenlijst. Er kan overigens ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat de vragenlijst niet aan u zou zijn voorgelezen (gehoorverslag CGVS, p. 28), aangezien u eerder in het gehoor zelf had aangegeven dat dit wel het geval was. Deze aanhoudende verwarring van de centrale personen A.(...)-B.(...) en A.(...) A.(...)-A.(...) doet dan ook in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en doet vermoeden dat u uw relaas baseert op bestaande politieke figuren die u echter niet persoonlijk hebt gekend. Daarenboven legde u geen enkel document voor dat ofwel de eerste versie van uw relaas ofwel de tweede versie zou kunnen ondersteunen.

Ten derde bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u enige banden met PTI zou hebben. In het gehoor op het CGVS gaf u immers zelf aan dat u geen lid was van PTI (gehoorverslag CGVS, p. 11) en dat uw kennis over deze partij beperkt was ("Ik ken de partij niet zo goed omdat ik niet zo lang bezig was met de partij", gehoorverslag, p. 12). Dit gebrek aan kennis bleek inderdaad uit uw verklaringen. Zo gaf u aan dat u de naam van de voorzitter van PTI in de provincie Punjab "vergeten" was (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dat u zich niet kon herinneren wanneer de laatste nationale verkiezingen – in mei 2013 overigens– hadden plaatsgevonden ("2011"; "2011 of 2012, ik herinner het me niet goed", gehoorverslag CGVS, p. 9). U bleek zelfs niet eens op de hoogte van het feit dat deze verkiezingsresultaten een jaar na datum, in 2014, werden betwist door PTI, hoewel u net in deze periode aanhanger zou zijn geworden van PTI ("Werden de verkiezingsresultaten betwist?" – "Wat kan ik daarover zeggen, ik kan alleen zeggen dat we in het begin voor PTI supporterden", gehoorverslag CGVS, p. 9; gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze verkiezingsresultaten lagen nochtans aan de basis van de protestactie of de "long march" van PTI, waarvoor u volgens uw verklaringen pamfletten zou hebben gedrukt kort voor uw vertrek uit Pakistan in juli 2014 (gehoorverslag CGVS, p. 13; zie informatie toegevoegd aan dossier). Het mag dan ook ernstig betwijfeld worden of u bovengenoemde pamfletten daadwerkelijk hebt gedrukt.

Tot slot zijn uw verklaringen over uw arrestatie ook ongeloofwaardig. U verklaarde dat u samen met anderen werd opgepakt ten gevolge van een vechtpartij. Uw bewering dat u nadien meerdere dagen in de cel zou hebben doorgebracht ((...) "3 à 4, gehoorverslag CGVS, p. 19, 20) is niet geloofwaardig, aangezien u in de vragenlijst van het CGVS had aangegeven dat u slechts één nacht werd opgesloten (vragenlijst CGVS, p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerdere verklaring. Dit louter ontkennen is echter niet afdoende, aangezien u in de vragenlijst in duidelijke bewoordingen had aangegeven hoe lang u door de politie werd vastgehouden ("een nacht"; "De volgende dag", vragenlijst CGVS, p. 2). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de kernelementen van uw asielrelaas (zijnde uw bewering actief te zijn voor de PTI, uw arrestatie en uw conflict met A.(...) of B.(...) van de PML-N). In dit licht wordt de geloofwaardigheid van het vervolg van uw asielrelaas dat hier uit voortvloeit, volledig ondermijnd. Uw bewering ontvoerd te zijn kunt u op geen enkele manier aantonen. Nochtans beweerde u naderhand naar het ziekenhuis gegaan te zijn, wat er op zou moeten wijzen dat er minstens documenten ivm uw opgelopen verwondingen en de nodige verzorging dienen te bestaan. U legde hier echter niets van voor. Hetzelfde kan gezegd

worden over uw bewering iemand neergestoken te hebben tijdens een gevecht. Ook aan deze blote bewering kan geen enkel geloof worden gehecht.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden alle steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

In dezen wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren. Zo werd hierin vastgesteld dat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het vermeende verlies van zijn identiteitskaart; (ii) hij niet voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht wat betreft het voorleggen van documenten ter ondersteuning van zijn asielaanvraag; (iii) zijn verklaringen over verblijven elders in Pakistan en reizen naar het buitenland worden tegengesproken door gegevens op zijn Facebookpagina; (iv) de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in ernstige mate ondermijnd wordt door een opvallende discrepantie tussen zijn antwoorden op de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen anderzijds; (v) hij niet aannemelijk maakt enige banden te hebben met de partij Tehreek-e-Insaf; (vi) hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn arrestatie na de vechtpartij; (vii) er geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die voortvloeien uit de ongelooftwaardige kernelementen van zijn asielrelaas.

Verzoeker wijst erop dat hij meermaals heeft verklaard dat zijn identiteitsdocumenten onderweg verloren zijn gegaan en dat zijn familieleden de documenten die getuigen van zijn inschrijving op school en van zijn opname in het ziekenhuis niet hebben kunnen vinden. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hij over het verlies van zijn identiteitskaart tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat het gegeven dat zijn familieleden geen documenten meer konden vinden niet op afdoende wijze verklaart waarom hij niet meer moeite heeft gedaan om identiteitsdocumenten en ander ondersteunend materiaal te bekomen, nu gelet op verzoekers verklaringen aangaande zijn hogere studies, betrokkenheid bij een studentenbeweging en werk in een drukkerij toch mag worden verondersteld dat hij in Pakistan beschikt over een sociaal netwerk dat hem hierin zou kunnen helpen. Dat verzoeker in het ziekenhuis niet achter documenten zou hebben gevraagd uit schrik dat zijn belagers te weten zouden komen dat hij bewijs heeft van hun escapades, is een loze bewering die bovendien niet strookt met verklaringen waarin verzoeker suggereert wel degelijk medische documenten te hebben gekregen (stuk 5, gehoorverslag, p. 27). Betreffende zijn nalaten bij de politie klacht neer te leggen na het incident waarbij hij werd ontvoerd en zekere tijd vastgehouden, herhaalt verzoeker slechts dat van hem niet mag worden verwacht dat hij zich na bedreiging door een politieagent bij de politie gaat aanmelden (stuk 5, gehoorverslag, p. 24, 25). Verzoeker gaat er aan voorbij dat het element van de ontvoering, in de mate dat dit rechtstreeks verband houdt met feiten die op geen enkele manier als aangetoond kunnen worden beschouwd, evenmin geloofwaardig is en bovendien door geen enkel document wordt gestaafd.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn asielmotieven, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat verzoeker in zijn hoofde geen gepronounced vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Aan de cumulatieve voorwaarden vermeld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet is *in casu* niet voldaan, zodat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Waar verzoeker zich afvraagt hoe hij in zijn land van herkomst zal worden onthaald indien men te weten komt dat hij asiel aanvraag in Europa, licht hij niet toe in welke zin zijn asielaanvraag in Europa een aanleiding zou kunnen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst.

3.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan (EASO Country of Origin Information Report "*Pakistan. Security Situation*" van juli 2016, aanwezig in het administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal 'targeted killings', als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker wijst op het negatieve reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Pakistan (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift) en stelt dat alle Belgische nieuwsberichten de onveilige

situatie bevestigen. Verzoeker vraagt zich af of de verwerende partij gelet op de informatie waarover zij zelf beschikt en de mediaberichtgeving gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) niet te kort door de bocht gaat waar zij tot bovenstaande conclusie komt.

Verzoeker wenst de Raad te herinneren aan de aanslagen van maart 2016 in België. Hij betoogt dat er na één bomaanslag in België militairen aanwezig zijn in het straatbeeld “*die ons land moeten verdedigen*”, maar dat Pakistan al ettelijke aanslagen achter de rug heeft op maandelijkse of bijna dagelijkse basis. Verzoeker meent dat, zelfs wanneer rekening wordt gehouden met de regionale verschillen wat betreft het geweld in Pakistan, de verwerende partij tot de conclusie moest komen “*dat het wel degelijk gaat om ernstige dreigingen i.p.v. te stellen dat ondanks dit alles verzoeker doodleuk kan teruggestuurd worden.*”. Verzoeker wijst er op dat er zich in Pakistan al jaren aanslagen en andere criminele feiten voordoen waarvan burgers nooit gespaard zijn gebleven en stelt dat de conclusie van de verwerende partij onaanvaardbaar is. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat er in 2015 maar drie aanslagen plaatsvonden waarbij vier doden te betreuren vielen, werpt verzoeker op dat er in Pakistan in augustus en september nog aanslagen plaatsvonden waarbij bijna honderd doden vielen en nog veel meer gewonden. Verzoeker stelt niet te begrijpen hoe de verwerende partij enerzijds kan erkennen dat er veel geweld is in Punjab maar anderzijds dat geweld toch niet zwaar genoeg acht. Verzoeker merkt tot slot op dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar een intern vestigingsalternatief.

De Raad stelt op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier vast dat de verwerende partij terecht kon besluiten dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van ‘open combat’ of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker is het niet eens met deze conclusie, maar brengt geen informatie bij die er afbreuk aan doet. Zijn betoog getuigt van een selectieve lezing van de informatie aanwezig in het administratief dossier die geen recht doet aan de hoger weergegeven genuanceerde analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan en de provincie Punjab. Uit de gevoegde persartikels met betrekking tot enkele recente veiligheidsincidenten kan niet blijken dat de situatie actueel van die aard zou zijn dat het niet langer opgaat te stellen dat een burger die terugkeert naar de provincie Punjab louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat een door de overheid verstrekt reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Pakistan reizen en niet slaat op Pakistaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker kan zich er dan ook niet dienstig op beroepen om bovenstaande veiligheidsanalyse te ondergraven. De maatregelen die in België werden genomen naar aanleiding van de aanslagen van 22 maart 2016 hebben geen uitstaans met de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst, laat staan dat op basis van deze maatregelen uitspraken zouden kunnen worden gedaan over de mate van het willekeurig geweld in de provincie Punjab.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hoger werd op afdoende wijze gemotiveerd waarom er in verzoekers hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, een onderzoek naar een eventueel vestigingsalternatief in verzoekers land van herkomst is dan ook niet aan de orde.

Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF